

הן ידין עמו - בהתחלה, ואמר כך שבתי ישראאל באחד, כייחודו של עולם, כמו ששהיה בשמשון, שהוא יחידי עשה דין בעולם, וזה והרג באחד, ולא האצטראך סמה.

הן ידין עמו. רבי יצחק אמר, הן, הינו נחש, אוירב על דברים ושבילים. ואם תאמר על שמשון לבודו הוא, אף כך גם למלعلاה, זהו גוף אחרית (נחש קפוץ) מاضף לכל המحنנות, ואורב בדברים ושבילים. אחר כך מכאן יוצאים חיליות ומחנות, אותם שאורבים לאנשים על חטאים, שזורקים אומרים לאחור אחורי כתפיהם. אמר רבי חייא, נחש הקדמוני למלعلاה, עד שלא יתבפס בזין של שמחה. נחש עלי דרכך. בא ראה, פמו שיש דרך למלعلاה, כך גם יש דרך למלעה, והם נפרד לכמה דברים בכלל צד. ויש דרך אחת שבאה ומגדילה את חיים, ומגדל דגימות רעים למיניהם. כמו שהוזיאו מים למלעה, דגימות טובים, דגימות רעים, דגי צפרדע, כמו זה דגימות רעים למיניהם.

ובשותה מיטמים מדרוך חיים, גראים רוכבים על סוטיהם. ואל מלآل הנחש הזה, שהוא פונס את כל המحنנות, אוירב בסוף הדברים ומפזר אותם לאחור, והוא מחריבים את העולם. מצד של אלה יוצאים מכתשים לעולם. בא ראה, בבלעם כחוב, (במדבר כ) ולא הלו כפעם בפעם לקראת נחשים, משום שהם עומדים ללחש בכלפי העולם.

ראה מה כחוב? יהי דין נחש עלי דרכך. מה זה עלי דרכך? אלא נחש, מי שמשתדל אחורי, מכחיש פמליה של מלعلاה, ומהו? אוטה

הן ידין עמו בקדמיה, ולבתר שבטי ישראל כאחד, בি�יחודו של עולם (דף ר מג ע"ב) כמה דרכה בשמיון, דאייה יחידאי עביד דין באעלמא, ודאין וקטיל בחדא, ולא אצטראך סמה.

הן ידין עמו. רבי יצחק אמר, הן, הינו חייא, כמו על אורחין ושבילים. ואית תימא דעת שמשון בלחוודי הוא. אף כי גמי לעילא, דא הוא נפש אחרית (ס"א נחש וטה) מاضף לכל המحنנות, ובמי לאורחין ושבילים. לבתר, חילין ומשירין מהבא נפקאי, איןון דכמאן לבני נשא, על חוביין, דראמין להו לאחורא בתרא כתפיהו. אמר רבי חייא, נחש הקדמוני לעילא, עד דלא יתבפס בחרמא דחידוג.

נחש עלי דרכך. פא חייז, כמה דאית הרך לעילא, כי גמי אית דרכ למתפא, ומתקפרשא ימא, לכמה אורחין בכל סטר. ואית אורחא חד, דאתי ואסגי ימא, ורבבי נוגין בישין לזנייהו, כמה דאפיקו מיין לחתא נוגין טבין, (שמות ๔) נוגין בישין, נוגין עוירעניא, בגוונא דא, נוגין בישין לזנייהו. ובד משפטתי מארחא דימא, אתחזין רכ宾ן על סוטייהו. ואל מלآل דהאי חייא, דאייה בניות לככל משירין, כמו לסופ ארחין, ובדר לוין לאחורא, הו מיטשטשי עלמא. מטרא דהני נפקין חרשין לעילמא. פא חייז, בבלעם כתיב, (במדבר כ) ולא הלו כפעם בפעם לקראת נחשים, בגין דאינון קיימיין ללחשא בחרשוי עלמא. חמוי מה כתיב, יהי דין נחש עלי דרכך. מא עלי דרכך. אלא נחש, מאן דאשׁתדל אבתרייה, אבוחיש פמליא דלעילא, ומאי איהו, ההוא דרכ עלאה דנפק

דרך עליונה שיזוצאת מלמعلاה, כמו שוזאמר (ישעה מא) הנומן בים דרך וגוו. נחש, מי שמשתדל אחריו, כאלו הולך על אומה דרך עליונה להכחישו, משום שםאותה קרה נזונים העולמות העליוניים.

ואם תאמר, דין למה הוא בדרכה הזו? אלא בפתוב (בראשית ג) ואת להט החרב המתחפכת לשומר את דרכך עץ החיים. כך גם הנשך את דרכך עץ החיים. אמר רבי אלעזר, עקיבי סוס וגוו, כדי לשמר אותו לכל המحنנות. אמר רבי אלעזר, תקון הפסא הוא. בא ראה, בפה של שלמה המלך, נחש אחד מנענע בקשרי השרבית

שלממעלה מהאריות.

בתוב (שופטים ג) ותחל רום ה' לפעםו במחנה דין וגוו. בא ראה, שמשון היה נזיר עולם, ופרקוש מן העולם הוא, והתגבר בו כח חזק, והוא היה נושא בעולם הזה בגנדר עמים עובדי עבדות כוכבים ומזלות, שהרי ירשת מלך ברכת דין אביו ירעש, שבחות

יהי דין נחש עלי דרכך וגוו.

אמר רבי חייא, נחש ידיעא, שפיקון מאי שפיפון מהו? אמר לו, סוד התיקון של מכםפים שנחש הוא שפיפון, כך גם אותו בלבם הרשע, בפל היה יוציא. בא ראה, כתוב (במדבר כט) וילך שפי, לזמןין בהאי, ולזמןין בהאי.

לפעמים בזה ולפעמים בזה.

ואם תאמר, דין אין דרגתו בנה - כך זה וدائ, אלא החמנה על דרגה זו (לאוthon) להיות צד אחרון, ושבח היה שלן, ממן של מלך בזה, וממנה על זה, וכבוד הוא לכל אותם המוגדים. וכך בא המלך נתן בכל אותם המוגדים, בכל אותם המוגדים שתחפיהם נפרדות דרכיהם ורגונות, הן לטוב והן לרע, וכלם נאחים בתקוני הפסא הלאו. ולכן דין לצד צפון, בנוקבא

מלעילא. כמה דעת אמר, (ישעה מא) הנותן ביט דרך וגוו. נחש, מאן דاشתדל אבטריה, פאיilo אויל על ההורא דרך עלאה לאפקחה ליה, בגין דמההוא דרך, אהזנו עלמין עלאי. ואי תימא, דין, אמאי איהו ברגנא דא, אלא כדברי, (בראשית ג) ואות להט החרב המתחפכת לשומר את דרכך עץ החיים. וכי נמי הנושך עקיבי סוס וגוו, בגין לנטרא ליה לכל משירין. אמר רבי אלעזר, תקונא דכירסיא איהו. תא חזי, כרסיא דשלמה מלכא, מד חוויא מרפף בקטורי שרביכטא לעילא מאירועא.

בתיב, (שופטים ג) ותחל רווח ה' לפעםו במחנה דין וגוו. תא חזי, שמשון נזיר עולם הנה, ופרקוש עלמא איהו, ואותגבר בהאי עלמא, לקבל תקיפה, והוא הנה חוויא בהאי עלמא, עמין עובדי עובדת פוכבים ומצלות, דהא אחסנת חולקא דברכתא דין אבוי ירית, דכatrib, יהי דין נחש עלי דרכך וגוו.

אמר רבי חייא, נחש ידיעא, שפיקון מאי ניחו. אמר ליה, רוזא ותקונא ותירשין, דין נחש איהו שפיקון, וכי נמי הנהו רשות דבלעם, בכלא הנה ידע. תא חזי בתיב, (במדבר כט) וילך שפי, לזמןין בהאי, ולזמןין בהאי. ואי תימא דין, לאו דרגיה בהאי. כי הוא ו دائ. אלא אתמנא על דרגא דא (להוא), למהי סטרא בתירiyta, ושבחא איהו דיליה, ממון דמלכא בהאי, וממן על הא, ויקרה איהו לכל אינון ממון. וברסיא דמלכא, בכל אינון ממון אתפקן, בכל הגי ממון תחותתייהו מתפרקן אורחין ודרגין, הן לטב, הן לביש, וכליהו אתאחדן בהני תקוני דכרים. ובגיני כך דין לסטר צפון, בנוקבא